

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **L. C.**

skazanego za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 21 kwietnia 2022 r.

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w N.

z dnia 19 października 2021 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w N.

z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. M. Z. – Kancelaria Adwokacka w N. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23% VAT-tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz L. C..

UZASADNIENIE

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N. z 19 października 2021 r. – którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w N. z 24 czerwca 2021 r.,

skazujący L. C. za popełnienie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. dwóch przestępstw z art. 207 § 1a k.k. i art. 190 § 1 k.k., przez obniżenie kar jednostkowych i orzeczenie nowej kary łącznej roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności – złożył obrońca z urzędu. Podnosząc zarzut rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa materialnego, tj. art. 207 § 1a k.k., zażądał wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Prokurator Rejonowy w N. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wobec niedostrzeżenia wystąpienia jakiegokolwiek bezwzględnego uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznał kasację – jak tego wymaga art. 536 k.p.k. – w granicach zaskarżenia (obrońca, wbrew ogólnej deklaracji, zaatakował jedynie skazanie za czyn z art. 207 § 1a k.k.) i podniesionego zarzutu. Dlatego w polu zainteresowania instancji kasacyjnej znalazło się tylko zagadnienie, czy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, a więc znęcania się L. C. nad nieporadną ze względu na stan psychiczny żoną M. C., zastosowano właściwy przepis prawa materialnego (zob. postanow. SN z 15 marca 2021 r., IV KK 85/21).

Sugestia skarżącego, jakoby w niniejszej sprawie wyrażono błędny pogląd, iż to strach pokrzywdzonej przed oskarżonym świadczył o jej nieporadności, nie znalazła żadnego potwierdzenia w motywacyjnych częściach wyroków Sądów obu instancji. Warto przytoczyć tu *in extenso* fragment pierwszoinstancyjnego uzasadnienia: „Pokrzywdzona M. C. jest osobą nieporadną z uwagi na stan psychiczny. Mianowicie funkcjonuje ona na poziomie upośledzenia umysłowego na pograniczu stopnia lekkiego i umiarkowanego.” Fakt ten ustalono m.in. na podstawie opinii sądowo – psychologicznej i ustalenie w tym zakresie zyskało uznanie w oczach Sądu *ad quem*. Zatem kwalifikacja prawna czynu dokonanego na szkodę M. C. nie mogła budzić żadnych wątpliwości; trafnie potraktowano zachowanie skazanego jako typ kwalifikowany znęcania się z art. 207 § 1a k.k., wprowadzony do Kodeksu karnego ustawą z 23 marca 2017 r. (Dz.U poz. 773).

Z tych racji kasacja została oddalana w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.